

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **L. K.**, zastoupená Mgr. Martinem Bugajem, advokátem se sídlem Komenského 12/1, Bruntál, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2019, č. j. 18 Ad 30/2018 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Martina Bugaje **se určuje** částkou 14 682 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Dosavadní průběh řízení

[1] Kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2019, č. j. 18 Ad 30/2018 - 36, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2018, č. j. X, kterým žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018, č. j. X, jímž dle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, snížila žalobkyni výši invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně na invalidní důchod pro invaliditu I. stupně.

[2] Žalobkyně byla v minulosti na základě posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ze dne 9. 12. 2016 uznána invalidní ve III. stupni ode dne 13. 1. 2016. Posudková komise tehdy dospěla k závěru, že žalobkyně pro dlouhodobě

nepříznivý zdravotní stav nebyla schopna práce, a to ani fyzicky nenáročné, tento stav odpovídal invaliditě III. stupně, přičemž k tomuto závěru dospěla ze zpětného pohledu při nově zjištěných skutečnostech, tj. prodělání operace páteře v listopadu 2016. Zároveň komise konstatovala, že po úspěšné operační léčbě lze předpokládat zlepšení a stabilizaci zdravotního stavu žalobkyně, a proto komise stanovila kontrolní lékařskou prohlídku žalobkyně na dobu po uplynutí roku od operace.

[3] Dne 10. 1. 2018 byl tedy zdravotní stav žalobkyně znovu posouzen, a to posudkovou lékařkou OSSZ Bruntál se závěrem, že je žalobkyně nadále invalidní, avšak jedná se již pouze o invaliditu I. stupně. V návaznosti na toto zjištění vydala žalovaná výše zmiňované rozhodnutí ze dne 21. 2. 2018, č. j. X, proti němuž se žalobkyně bránila námitkami, které žalovaná zamítla žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaná vyšla z posudku o invaliditě žalobkyně ze dne 25. 6. 2018, který pro účely námitkového řízení vypracovala její lékařská posudková služba. Dle tohoto posudku se v případě žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity) (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), konkrétně se jedná o chronický bolestivý syndrom bederní páteře se stavem po náhradě ploténky mezi bederními obratli L4 a L5 a transpedikulární fixaci provedené v listopadu 2016 s přetrvávající závažnou dysfunkcí bederního úseku, projevy kořenového iritačního a lehkého zánikového syndromu obratlů L5/S1 vpravo, funkční postižení středně těžké. Pro popsané zdravotní postižení stanoví zmiňovaná vyhláška míru poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30 – 40 %. Posudková lékařka dospěla v daném případě k závěru, že pracovní schopnost žalobkyně poklesla s ohledem na její základní vzdělání o 40 %, jedná se tedy o invaliditu I. stupně. Datum změny invalidity bylo stanoveno na 10. 1. 2018. Daným posudkem byl tedy potvrzen posudkový závěr OSSZ Bruntál, z něhož žalovaná vyšla v námitkami napadeném rozhodnutí.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí o námitkách žalobou, v níž namítala, že posudková lékařka LPS ČSSZ dostatečně podrobně nezkoumala její zdravotní stav. Zdůraznila, že nebyla na jednání přizvána, lékařka si tedy nemohla učinit odpovídající představu o jejím zdravotním postižení. Dle žalobkyně nebyla zhodnocena její celková výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity, ani skutečnost, že se její zdravotní stav po prodělané operaci páteře zhoršil.

[5] Krajský soud nechal u Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě pro účely řízení o žalobě vypracovat nový posudek o invaliditě žalobkyně. V tomto posudku ze dne 6. 2. 2019 vzala posudková komise v úvahu kromě podkladů, na jejichž základě byly zpracovány předešlé posudky, rovněž další zdravotní dokumentaci žalobkyně, která nebyla v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici. Žalobkyně byla u jednání posudkové komise přítomna. Závěry nově zpracovaného posudku odpovídají závěrům posudku o invaliditě ze dne 25. 6. 2018.

[6] Krajský soud dospěl na základě provedeného dokazování k závěru, že žaloba není důvodná. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud nejprve stručně shrnul průběh daného řízení a obsah posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí

pokračování

ze dne 6. 2. 2019. Na základě zjištěných skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalobkyně byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí invalidní, přičemž se jednalo o invaliditu I. stupně. Soud zdůraznil, že posudková komise vycházela z veškeré zdravotní dokumentace žalobkyně a v diagnostickém souhrnu postihla veškerá zdravotní omezení, kterými žalobkyně trpí. Tyto skutečnosti učinila žalobkyně při ústním jednání krajského soudu nespornými.

[7] S ohledem na uvedené tedy krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž prostřednictvím zástupce, který jí byl ustanoven Nejvyšším správním soudem, namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou, podle níž posudková lékařka přijala závěr o neexistenci invalidity III. stupně, aniž by podrobněji zkoumala zdravotní stav stěžovatelky.

[9] Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, podle něhož je posudek zpracovaný Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě úplný a přesvědčivý. Stěžovatelka zejména uvádí, že nebyl zohledněn její „*interně-kardiologický nález*“, resp. ostatní zdravotní obtíže vedle onemocnění páteře, ani postupné zhoršování jejího zdravotního stavu po prodělané operaci, které považuje stěžovatelka na základě posuzované zdravotní dokumentace za prokázané. Posudková komise tedy dle stěžovatelky nesprávně určila tuto základní tendenci vývoje zdravotního stavu stěžovatelky (jeho zlepšování namísto zhoršování) a dospěla k nesprávnému závěru o „*rozhodujícím zdravotním postižení*“.

[10] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že považuje uplatněné námitky za liché. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě vzala očividně v potaz rovněž i neurochirurgickou problematiku. Stěžovatelka to sama připouští, přičemž nenabízí argumenty způsobilé zpochybnit výsledky odborného znaleckého zkoumání. Rovněž námitku vůči postupu posudkového lékaře, který stanovil relevantní potenciál, aniž by došlo k vlastní prohlídce, stěžovatelka nekonkretizovala, není tedy zřejmé, co nového by takový postup přinesl. Žalovaná v této souvislosti zdůraznila, že úkolem posudkových lékařů není realizace primárních klinických poznatků.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Pokud by byl napadený rozsudek skutečně nepřezkoumatelný, jak uvádí stěžovatelka, musel by jej Nejvyšší správní soud zrušit i bez námítky z úřední povinnosti, soud však dospěl k závěru, že tomu tak není.

[14] K požadavkům na přezkoumatelnost soudních i správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve své judikatuře již mnohokrát. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, či ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rovněž je třeba zdůraznit, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013 - 125).

[15] Stěžovatelce nelze dát zapravdu, tvrdí-li, že se krajský soud nevypořádal s námítkou, podle níž posudková lékařka LPS ČSSZ přijala závěr o tom, že stěžovatelka není invalidní v III. stupni, aniž by podrobněji zkoumala její zdravotní stav. Soud se sice k této zcela obecné námitce výslovně nevyjádřil, nechal však pro účely řízení o žalobě vypracovat nový posudek. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě tedy zdravotní stav stěžovatelky znovu posoudila v celém rozsahu, přičemž stěžovatelka byla dle protokolu pořízeného dne 6. 2. 2019 u jednání posudkové komise přítomna. V napadeném rozsudku se krajský soud zdravotním stavem stěžovatelky znovu zabýval, přičemž vyšel z nově vypracovaného posudku PK MPSV, nikoliv z posudku LPS ČSSZ ze dne 25. 6. 2018, při jehož zpracování nebyl dle stěžovatelky dostatečně zkoumán její zdravotní stav.

[16] Stěžovatelka však zpochybňuje rovněž úplnost a přesvědčivost posudku PK MPSV v Ostravě zpracovaného pro účely řízení o žalobě.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že posouzení zdravotního stavu a souvisejícího zbytkového pracovního potenciálu je odbornou medicínskou otázkou, a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 4 Ads 287/2019 – 54, nebo ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 Ads 90/2020 – 44). Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny k posouzení poklesu pracovní schopnosti a zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku.

[18] Požadavky na zpracování posudků se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5 Ads 158/2016 - 57:

„Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona o provádění sociálního zabezpečení) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na svůj mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20, ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003 – 136, nebo již zmiňovaný rozsudek ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 – 54).

Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2008, č. j. 3 Ads 72/2008 – 50, ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 – 43, ze dne 5. 6. 2013, č. j. 3 Ads 74/2012 – 16, nebo ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 Ads 70/2012 – 14).

Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěná zdravotní postižení zakládají dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se přitom nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto rozhodujícího zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení

na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy téže vyhlášky a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci stanoveného rozpětí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2012, č. j. 6 Ads 69/2012 - 16).“

[19] Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že posudek ze dne 6. 2. 2019 dostál uvedeným zákonným požadavkům na úplnost a přesvědčivost, a nevyvstala tak ani pochybnost o jeho správnosti.

[20] Posudková komise dospěla ve shodě s posuzující lékařkou lékařské posudkové služby žalované, která zpracovala posudek ze dne 25. 6. 2018, k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XIII, oddílu E, položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, přičemž se konkrétně jedná o „*chronický bolestivý syndrom bederní páteře se stp náhradě ploténky L4-5 a transpedikulární fixaci v 11/2016, s přetrvávající závažnou dysfunkcí bederního úseku, s projevy kořenového iritačního a lehkého zánikového syndromu L5-S1 vpravo, funkční postižení je středně těžké*“. Míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na 40 %, tedy na horní hranici rozmezí stanoveného vyhláškou o posuzování invalidity pro zdravotní postižení, které je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky. V daném posudku vyšla posudková komise ze zdravotní dokumentace praktické lékařky stěžovatelky MUDr. Jany Š. a jejího nálezu ze dne 5. 10. 2017, neurochirurgických nálezů Fakultní nemocnice v Motole ze dne 8. 11. 2016, 5. 1. 2017, 16. 3. 2017, 11. 5. 2017 a 19. 10. 2017, zprávy o vyšetření magnetickou rezonancí MUDr. P. Z. ze dne 26. 9. 2017, neurologického nálezu MUDr. S. N. ze dne 7. 11. 2017, kardiologických nálezů MUDr. Z. Č. ze dne 21. 11. 2017, 28. 11. 2017 a 11. 12. 2017, profesního dotazníku ze dne 26. 9. 2017, propouštěcí zprávy z hospitalizace na neurologii ze dne 31. 1. 2018, neurologických nálezů MUDr. S. ze dne 2. 5. 2018, 13. 7. 2018 a 12. 11. 2018, lékařské zprávy Fakultní nemocnice v Motole ze dne 18. 10. 2018 a Fakultní nemocnice v Olomouci ze dne 18. 12. 2018 a zprávy o vyšetření magnetickou rezonancí ze dne 16. 8. 2018.

[21] Z uvedených pasáží posudku je zřejmé nejen to, jaké zdravotní postižení shledala posudková komise za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky, ale i na základě jakých podkladů tak učinila.

[22] Stěžovatelka závěry daného posudku zpochybňuje zejména obecným tvrzením, že „*její aktivity jsou těžce omezeny pro onemocnění páteře*“, nepředkládá však žádné podklady, které by zpochybňovaly posudkové závěry. V této souvislosti tedy lze pouze uvést, že se posudková komise jejími zdravotními problémy souvisejícími s oblastí páteře zabývala, a to zejména na str. 2 posudku, přičemž vyšla ze všech dostupných podkladů. Ani stěžovatelka přitom nezmiňuje žádné konkrétní podklady, které posudková komise nezohlednila, ač tak měla učinit, nebo konkrétní nesprávná skutková zjištění. Obecný odkaz stěžovatelky na obtíže, které jí její onemocnění působí v běžném životě, či skutečnost, že má za to, že se její zdravotní stav po operaci páteře zhoršuje, a nikoliv zlepšuje, nemůže zpochybnit posudkové závěry podložené veškerou dostupnou zdravotní dokumentací. Z posudku vyplývá, proč je funkční postižení páteře k posuzovanému datu popsáno jako středně těžké a tedy odpovídající položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (pokles pracovní schopnosti 30-40 %), ačkoli bylo dříve touž komisí (byť v jiném

pokračování

složení) toto postižení stěžovatelky hodnoceno jako těžké, tedy odpovídající položce 1d přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity (pokles pracovní schopnosti 50-70 %).

[23] Rovněž nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že posudková komise nepřihlédla k „interně – kardiologickému“ nálezů a neposoudila její zdravotní postižení „z hlediska interního“. Jak již bylo uvedeno výše, posudková komise vyšla mimo jiné i z kardiologických nálezů MUDr. Z. Č. ze dne 21. 11. 2017, 28. 11. 2017 a 11. 12. 2017, přičemž na str. 3 posudku v této souvislosti konstatovala, že stěžovatelka trpí hypertenzí I. stupně, která je kompenzována léčbou. Nebylo zjištěno srdeční onemocnění, EKG je bez ischemických změn, zjištěna byla pouze lehká diastolická dysfunkce levé srdeční komory. K uvedeným zjištěním pak posudková komise uvedla, že „tato onemocnění nemají vliv na pokles pracovní schopnosti posuzované“. Z uvedeného je zřejmé, že posudková komise měla dokumentaci týkající se kardiologických obtíží stěžovatelky k dispozici a vyšla z ní, dospěla však k závěru, že zjištěná onemocnění nesnižují její pracovní schopnost, tím spíše tedy nemohla představovat rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti, jak stěžovatelka naznačuje v kasační stížnosti. Pro úplnost lze dodat, že ani v této souvislosti stěžovatelka nezmiňuje žádné konkrétní podklady či zdravotní obtíže, které posudková komise nezohlednila, ač je zohlednit měla, ani nepředložila žádné podklady zpochybňující dané závěry posudku.

[24] Pokud stěžovatelka uvádí, že posudková komise nezohlednila zhoršující se tendenci jejího zdravotního stavu, nelze než uvést, že v řízení o přiznání nároku na invalidní důchod je rozhodný zdravotní stav žadatele k posuzovanému datu, došlo-li případně později ke zhoršení zdravotního stavu stěžovatelky, nic jí nebránilo do doby, než se rozhodla požádat namísto invalidního důchodu o starobní důchod, aby si o přiznání invalidního důchodu ve vyšším stupni požádala znovu, přičemž v novém správním řízení by byl posouzen její aktuální zdravotní stav (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 3 Ads 314/2019 - 32).

IV. Závěr a náklady řízení

[25] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná byla ve věci úspěšná, nicméně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti vůči neúspěšné stěžovatelce jí dle § 60 odst. 2 s. ř. s. nenáleží.

[27] Zástupcem stěžovatelky byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2019, č. j. 5 Ads 112/2019 – 13, ustanoven Mgr. Martin Bugaj, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci stěžovatelky Nejvyšší správní soud přiznal odměnu ve výši 3 x 1000 Kč za tři úkony právní služby, tj. první porada s klientem vč. převzetí a přípravy zastoupení, doplnění kasační stížnosti a další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) advokátního tarifu]. Ustanovený zástupce uplatnil nárok na odměnu za dva úkony právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující

jednu hodinu, soud mu však přiznal odměnu pouze za jeden z těchto úkonů, neboť doložil pouze dva protokoly z porad se stěžovatelkou, přičemž jedna porada je již zahrnuta v úkonu ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Vzhledem k nedoložení třetí porady se stěžovatelkou nebyl ustanovenému zástupci přiznán ani nárok na cestovné a náhradu za promeškaný čas vykázané v souvislosti s touto cestou. Kromě uvedeného nárokoval ustanovený zástupce rovněž odměnu za úkon spočívající v sepsání „*vyjádření k vyjádření žalované ke kasační stížnosti*“, ani tu mu však soud nepřiznal, neboť žádné takové podání neobdržel. Ustanovenému zástupci dále náleží za každý úkon 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna ustanoveného zástupce a paušální náhrada jeho hotových výdajů tedy činí celkem 3900 Kč.

[28] Ustanovený zástupce dále dle doložených podkladů vynaložil hotové výdaje zahrnující zejména cestovní výdaje spojené s nahlížením do soudních spisů u Nejvyššího správního soudu (272 km) a správního spisu, který se nacházel v té době u žalované (celkem 820 km), a s poradami se stěžovatelkou (2 x 31 km), a to při průměrné spotřebě vozidla 6,6 l/100 km. Při stanovení výše cestovních náhrad vyšel soud z § 13 odst. 5 advokátního tarifu ve spojení s § 157 odst. 3 a 4 a § 158 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do 31. 12. 2019, a téhož zákona. Ustanovený zástupce sice doložil k vyčíslení svých nákladů mimo jiné rovněž doklady o nákupu pohonných hmot, avšak vzhledem k tomu, že z nich nebyla patrná souvislost s danými cestami, neboť doklady byly zcela jiného data, nemohl z nich Nejvyšší správní soud vyjít a pro určení výše náhrady za spotřebované pohonné hmoty tedy vyšel z vyhlášky č. 333/2018 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, účinné pro rok 2019. Celková výše takto vypočtených cestovních náhrad činí 7252 Kč. Kromě toho doložil zástupce rovněž náklady na místní přepravu MHD v Brně vynaložené v souvislosti s nahlížením do spisů u Nejvyššího správního soudu ve výši 2 x 20 Kč a náklady na konverzi usnesení o jeho ustanovení ve výši 90 Kč. Dále byl ustanovenému zástupci přiznán nárok na náhradu za promeškaný čas strávený výše uvedenými cestami, a to za celkem 34 započatých půlhodin, tedy 3400 Kč (§ 14 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci tak náleží náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas v celkové výši 10 782 Kč.

[29] Ustanovenému zástupci tedy náleží odměna, náhrada hotových výdajů a náhrada za promeškaný čas v souhrnné výši 14 682 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. října 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu